

TÉREY JÁNOS

“Noszogatás”

(Részlet A Legkisebb Jégkorszak című regényből)

Alma gyalog indult hazafelé a Dérynéből.
Pimasz, apró pelyhek kavarogtak körülötte,
S ő föl húzta az orra hegyéig a sálját védekezésül.
Nemrég itt még kósza avar zörgött
A keramit sárgáján, aztán ma délben jött a tél.
A járókelők éjjel elképedve bámultak egymásra:
Az utcán valóságos hóhegyek
Tornyosultak. És virradatra megszűnt
Az átjárás a közvetlen szomszédok között is.

A havat kóbor széllokés kavarta meg,
S a talaj mentén felhőket söpört.
Almának a szemére is rátapadt a hó,
Hunyorgott, nem tudta kinyitni rendesen.
Ebből az ígéretes hóviharból
Olyan jól esett beesni a lépcsőházba,
A pávamintás vaskorlátba kapaszkodni,
Végre partot érni az altábornagyról elnevezett utcában.
Ahol Pest oroszlános címere őrzi az erkély mellvédjét,
S falikép formájában egy keresztbe font karú,
Kalapos gazda látható, meg egy fiacskájának
Kenyeret szelő asszony... nos, az a négy ablak az övék.
Jó volt arra gondolni a kandallónál,

Hogy e viharocska szívében sziklaszilárdan kitart
Ez a példásan karbantartott ház:
Az ereszcsonnak bádoggja ép,
A helyén minden meggypiros cserép,
És minden kémény jól átjárható,
És füstöl vastagon, míg dől a hó,
A hófogó rácsok is erősek... Édes otthon.

Alma két éve lakott a Margaréta utca sarkán Dolina Ivánnal,
Aki a Meteorológiai Szolgálat igazgatója,
És most sincs otthon, mert folyton hivatalban...
Ez a hatalmas, négy utcára néző Medgyaszay-ház,
Amelynek ezer a legendája:
Kórus működött benne, nevezetes festőműtermek,
Egy katolikus közíró, sőt szabadkőműves szalon,
S az őskövelet Makkhetes vendéglő mind a mai napig;
Homlokzatát finom vakolatbravúrok díszítik,
Habarcsmesék a dolgos nép mindennapjairól;
Színes idillek egytől egyig. Például akad
Egy ló hátán hegedülő, falusi amazon,
Aki mögött csizmás paraszt hegyezi az ostort...
Van egy földműves, aki térdén lovagoltatja fiacskáját,
S közben neje fonja az atya vacskorát
(Vagy – nem látni jól – a tarkóját masszírozza?).
Az elsőbbséget élvező menyegző-témakörben
Az apai és anyai jótanács ábrázolása a legvidámabb;
Szóval csupa jókedv ez a ház,
Látni rajta, hogy optimista országban épült.

Vagy vegyük a *Noszogatás* című sgraffitót,
Amelyen három csizmás-réklis menyecske pletykál
Egymás aurájába belépve, talán
Csipkelődő pózban, megkockáztatom, olvasóm.
Az eredeti fölirat eleje lepergett szűk száz év alatt,
Csupán ennyi maradt belőle: „...*gatás*”.
Aha, jó. És a bölcsnek ennyi pont elég.
A szakemberek e szövegrészből
És magából a képből következtettek a címre,
S így döntöttek: „Ez az! Biztos *Noszogatás*!”
Később kiderült – mindenki legnagyobb öröme –

Hogy a kép címe a fölújítás előtt *Mosogatás* volt,
S ez tájnyelven ugyancsak pletykálkodást jelent.
„Na, mindegy, most már így marad”, rögzítte a brigád.

Alma nem bírta ki, hogy rá ne kapcsoljon a férjére:
A híradóban újra a temperamentumos és extrovertált
Dolina szerepelt. „...És mi indokolja
Ezt a megnevezést, hogy a *Legkisebb* Jégkorszak?”,
Kérdezte tőle a hidrogénszőke műsorvezető.
„Nézze, asszonyom! Izland vulkánjai csöndesednek,
Az Etna őrjöng még, de csökkenő erővel...”
„Mire számítsunk, Dolina úr?”
„Két-három évnél nem tart tovább az egész.
Mi sohasem prognosztizáltunk a mainál nagyobb bajokat.”
Ivánra jellemző a folytonos magyarázkodás,
Szenvedélyesen okoskodik,
Mint vesztés csaták kommentátora,
Gondolta Alma. Nyakra-főre magyaráz a férjem,
De ezúttal a klasszikus aviátor-napszemüvege nélkül
(Elvégre zárt térben tartózkodik,
Ahol szél se fúj és Nap se süt).

A nő föltekerte a fűtést, hálóingben gép elé ült,
Orrán csontkeretes szemüveg.
Ivánra gondolt, futólag Radákra,
Megint Ivánra, s egy pincérfiúra,
A Dérynében a leghelyesebbre.
„Megint kifogtam egy férfit, aki nem ér rá.
A fenébe, Iván! Egyedül vagyok.”

